

Sygn. akt VIII Ka 445/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Jerzy Szczurewski

Protokolant: Aneta Chardziejko

po rozpoznaniu w dniu 18 lipca 2013 roku

sprawy M. W.

obwinionego z art. 77 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinionego

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt XIII W 4826/12

Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że obwinionego M. W. uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu i kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. W. stanął pod zarzutem, że w dniu 16.09.2012 r około godziny 8. ⁰⁰ w (...) przy ul. (...) nie zachował nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu psa rasy wyżeł poprzez wyprowadzenie go bez kagańca i smyczy, tj. o wykroczenie z art. 77kw.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem zaocznym z dnia 25.02.2013 r w sprawie 4826/12 obwinionego uznał za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to na mocy art. 77 kw wymierzył karę grzywny w wysokości 100 /stu/ złotych;

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 złotych i zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 złotych.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył obwiniony.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 1 i 2 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw wyrokowi zarzucił:

1. obrazę prawa materialnego, a mianowicie * 33 uchwały nr LVII/678/06 Rady Miasta (...) z dnia 29.05.2006 r w sprawie regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie miast (...) poprzez jego zastosowanie w sytuacji gdy przepis ten w momencie wyrokowania nie obowiązywał, co w konsekwencji skutkowało niezasadnym przypisaniem mu czynu z art. 77 kw.

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk wyrażającą się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów i wyciągnięcie nieuprawnionych wniosków z przeprowadzonych czynności z pogwałceniem zasad wiedzy i logicznego rozumowania, dokonaniu ustaleń w sposób jednostronnie dla niego niekorzystnych z pominięciem dowodów i okoliczności korzystnych, a mianowicie;

- Sąd doszedł do przekonania o jego winie w oparciu o przedłożone przez A. B. fotografię obrazującą go wyprowadzającego psa bez smyczy i kagańca w dniu 16 września 2012 r /k. 25.26/, podczas gdy dokładnie te same zdjęcia zostały uznane przez Sąd Rejonowy w Białymstoku XII Wydział karny, sygn. akt XIII W 3124/12 za dowód tego, że w dniach 13 i 18 czerwca 2012 r dopuścił się wykroczenia z art. 77 kw.
- Sąd wyciągnął nieuprawniony wniosek, że w dniu objętym zarzutem wyprowadzał psa, w sytuacji gdy z przedłożonego do kat sprawy zaświadczenia wystawionego przez lekarza weterynarii jednoznacznie wynika iż wierzę nie było w stanie samodzielnie poruszać się z racji poważnego uszkodzenia kończyny tylnej, wymagającej zszywania i noszenia psa na rękach;
- bezkrytycznym przypisaniu waloru wiarygodności zeznaniom A. B., bezpośrednio zainteresowanej w korzystnym dla niej rozstrzygnięciu, która to ze względów dla mnie niezrozumiałych, celowo zawiadamia organy ścigania o różnego rodzaju jego zachowaniach niemających miejsca, która jest ze mną w konflikcie, a nadto podaje przed sądem nieprawdziwe informacje, nie przedkładając żadnych dowodów na ich uprawdopodobnienie;
- wybiórczej i niepełnej interpretacji niektórych okoliczności przy jednoczesnej rezygnacji z dokonywania czynności niezbędnych dla pełnej realizacji zasady prawdy materialnej, zwłaszcza w zakresie zaniechania poszukiwania dalszych dowodów na okoliczność jego winy będącej podstawą zarzucanego mu czynu.

Na zasadzie art. 427§ 1 i art. 437 § 1 i 2 w zw. z art. 109 § 2 kpw wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionego jest zasadna i zasługuje na uwzględnienie.

Ma całkowitą rację apelujący wskazując, iż wyrok Sądu I instancji zapadł z oczywistą obrazą przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk oraz art. 410 kpk polegającego na złamaniu przewidzianych tymi przepisami zasad obiektywizmu, swobodnej oceny dowodów i obowiązku wyrokowania w oparciu o całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy. Oznacza to konieczność stwierdzenia, iż Sąd I instancji wyrokując w niniejszej sprawie przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów i wyciągnął błędne wnioski z przeprowadzonych dowodów.

Sąd orzekający poddał wnikliwej analizie zeznania świadka A. B. i uznając je za najistotniejszy dowód o znaczeniu obciążającym oparł na nim uznanie winy M. W.. Jednocześnie posiłkując się zasadami doświadczenia życiowego zdyskwalifikował zaświadczenie lekarza weterynarii wykazujące fakt urazu kończyny doznanej przez psa w dniu 14 września 2012 roku i uznał, że zwierzę mogło poruszać się i było w dniu czynu, tj. 16 września 2012 roku, na spacerze.

Sąd odwoławczy tej oceny materiału dowodowego nie podziela i nie akceptuje. Przypomnieć wypada, iż obwinionemu postawiono zarzut dopuszczenia się przedmiotowego wykroczenia w dniu 16 września 2012 roku. Bez wątplenia zeznania świadka A. B., co zastrzega na ich wstępie, dotyczą zachowania obwinionego w tym dniu. Dla udokumentowania tego zachowania obwinionego świadek przedłożyła dwa zdjęcia (k.25,26) obrazujące poruszającego się w jego towarzystwie luzem psa rasy wyżeł.

Temu twierdzeniu świadka przeczy przeprowadzony przez Sąd Okręgowy dowód z akt sprawy XIII W 3124/12 Sądu Rejonowego w Białymstoku, a w szczególności zawarty w nich materiał zdjęciowy dołączony na niniejszej sprawie na kartach 62-63. Fotografie przedłożone przez A. B. obrazujące obwinionego wyprowadzającego psa bez smyczy i kagańca w dniu 16 września 2012 roku są tymi samymi zdjęciami w oparciu o które Sąd Rejonowy w Białymstoku w sprawie XIII W 3124/12 stwierdził prawomocnie winę M. W. w popełnieniu wykroczenia z art. 77 kw w dniach 13 i 18 czerwca 2012 roku.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego wiarygodność zeznań świadka A. B. co do objętego zarzutem zachowania się obwinionego w dniu 16 września 2012 roku upada. Nie wdając się w głębszą ocenę zeznań świadka co do przytaczanej wielokrotności i powtarzalności zachowań obwinionego Sąd Okręgowy jednoznacznie i kategorycznie stwierdza, iż żadną miarą zeznania A. B. nie mogą stanowić podstawy uznania winy w popełnieniu przedmiotowego wykroczenia w dniu 16 września 2012 roku. W świetle powyższego całkowicie odmiennie niż dokonał tego Sąd Rejonowy jawi się ocena dowodu (k.22) zaświadczenia z dnia 14 września 2012 roku lekarza weterynarii stwierdzającego fakt skaleczenia lewej tylnej kończyny i zalecającego zwolnienie psa z biegania i spacerów.

Mając na uwadze powyższe rozważania wobec braku dowodów winy należało zmienić zaskarżony wyrok i uniewinnić obwinionego od popełnienia zarzuconego mu czynu.

W tym stanie rzeczy za bezprzedmiotowe uznać należy ustosunkowywanie się do pierwszego zarzutu apelacji, a więc obrazy przepisów prawa materialnego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji o kosztach postępowania rozstrzygając w oparciu o przepisy art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 635 kpk.